

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Petra Polácha a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce **Solight Holding, s.r.o.**, se sídlem Kaprova 42/14, Praha, zastoupená JB s.r.o. se sídlem Barvy 6, Brno, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně ze dne 21. 3. 2012, č. j. 4308/11-1507-705878 a č. j. 4309/11-1507-705878,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se domáhal zrušení dvou výše uvedených rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně. Rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně č. j. 4308/11-1507-705878 bylo zamítnuto

odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu Brno III (dále jen „správce daně“) ze dne 26. 9. 2011, č. j. 259652/11/290513707725, kterým mu správce daně postupem dle ust. § 264 odst. 6 zák. č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“) a ust. § 60 odst. 6 zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „ZSPD“) sdělil úrok ve výši 37 426 Kč za dobu povoleného posečkání s úhradou daně. Rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně č.j. 4309/11-1507-705878 pak bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu Brno III (dále jen „správce daně“) ze dne 26. 9. 2011, č. j. 259675/11/290513707725, kterým mu byl sdělen úrok z odložené částky ve výši 6 138 Kč za dobu povoleného posečkání s úhradou daně.

II. Obsah žaloby

[2] Dne 26. 4. 2010 podal žalobce řádné daňové přiznání k dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2010 a vykázal v něm nadměrný odpočet ve výši 7 587 057 Kč. Dne 19. 5. 2010 obdržel od správce daně dokument nazvaný výzva k odstranění pochybností č. j. 123013/10/290513706385, přičemž tento pro svou nekonkrétnost nesplňoval náležitosti výzvy k odstranění pochybností dle ust. § 43 ZSDP. Žalobce zde argumentuje především tím, že výzva odkazovala na celý oddíl daňového přiznání, což je nepřipustné (žalobce zde upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 110/2007-102 a rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 30 Ca 212/2003 ze dne 22. 11. 2004). Z tohoto důvodu nemohla výzva zahájit vytýkácí řízení a správce daně jej tudíž vedl nezákonně. Absentovala-li řádná výzva dle § 43 odst. 1 ZSDP, pak správci daně ve smyslu ust. § 43 odst. 2 ZSDP uplynula 30 denní lhůta pro zahájení vytýkácího řízení a k vyměření daně došlo fikcí dle ust. § 46 odst. 5 ZSDP zpětně ke dni 25. 4. 2010. Následujícího dne počal běh 30 denní lhůty, v níž byl správce daně povinen vrátit žalobci přeplatek na DPH postupem dle ust. § 105 odst. 1 zák. č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“). Po marném uplynutí této lhůty, tedy od 26. 5. 2010, byl správce daně s prodlením s vrácením daňového přeplatku žalobci. Dne 5. července 2010 zaslal žalobce správci daně reklamaci dle ust. § 53 ZSDP a vyzval jej, aby mu vrátil přeplatek na DPH ve výši 7 587 057 Kč a rovněž zaevidoval na jeho osobním daňovém účtu úrok z přeplatku dle ust. § 64 odst. 6 ZSDP. Správce daně jeho reklamaci nevyhověl.

[3] Z důvodu procesní opatrnosti požádal žalobce správce daně dne 23. 7. 2010 o posečkání s úhradou DPH za 2. čtvrtletí roku 2010 a dne 25. 10. 2010 za 3. čtvrtletí roku 2010, neboť mu nebyl vrácen nadměrný odpočet DPH za 1. čtvrtletí roku 2010 ve výši 7 587 057 Kč. Daňový dluh za 2. a 3. čtvrtletí roku 2010 chtěl totiž uhradit z vráceného odpočtu DPH. Správce daně jeho žádosti v obou případech vyhověl (rozhodnutí správce daně ze dne 6. 10. 2010, č. j. 195437/10/290513706026 a ze dne 18. 11. 2010, č. j. 216947/10/290513707725). Správce daně vydal platební výměr za 1. čtvrtletí (žalobci doručen dne 9. 11. 2010), na jehož základě přestal zdržoval žalobcův nadměrný odpočet DPH a užil jej k úhradě jeho posečkané daňové povinnosti za 2. a 3. čtvrtletí roku 2010. Nadměrný odpočet DPH mu však měl být vyplacen v návaznosti na vyměření daně fikcí podle § 46 odst. 5 ZSDP dne 25. 5. 2010. Za 2. a 3. čtvrtletí roku 2010 mu proto nemohl vzniknout dluh na DPH, neboť správce daně měl k dispozici žalobcův fikcí vyměřený, a proto platně existující a splatný, přeplatek na DPH, který měl být použit na úhradu jeho povinnosti

za 2. a 3. čtvrtletí roku 2010. Správce daně tento přeplatek skutečně započtl na daňovou povinnost žalobce za 2. a 3. čtvrtletí roku 2010, avšak až v listopadu 2010, když zbývající část vyplatil žalobci. Uplatnění úroku z odložené částky je nezákonné a nesprávné, neboť žalobce neměl v posuzovaném období u správce daně dluh (posečkanou daň), kterou by bylo možné úročit. Na tom nemůže nic změnit ani skutečnost, že žalobce požádal z procesní opatrnosti o posečkání daně. Postupem správce daně byl žalobce penalizován za prodlení, které nastalo výlučně na straně správce daně při vyplacení nadměrného odpočtu DPH za 1. čtvrtletí roku 2010. Žalobce závěrem shrnul, že obě napadená rozhodnutí jsou založena na nesprávné úvaze o zahájení vytýkacího řízení ve věci nadměrného odpočtu DPH za 1. čtvrtletí roku 2010, jenž skončilo vyměřením daně dne 9. 11. 2010, tj. až v listopadu 2010 nastaly podmínky, za nichž mohla být daňová povinnost žalobce za 2. a 3. čtvrtletí z tohoto přeplatku uhrazena. Žalobce rovněž doplnil, že okolnosti, v nichž spatřuje důvody nezákonnosti zadržení nadměrného odpočtu DPH, popsal v žalobě, která byla vedena u zdejšího soudu pod sp. zn. 30 Af 83/2010.

III.

Vyjádření žalovaného

[4] Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na žalobou napadená rozhodnutí. Dále uvedl, že otázka zákonnosti vytýkacího řízení je odlišná a je předmětem samostatného daňového a i soudního řízení a nelze jí argumentovat v rámci řízení o posečkání úhrady daně. V rámci odvolacího řízení proto žalobce zkoumal pouze to, zda byly dány zákonné předpoklady pro vydání platebního výměru na úrok u odložené částky. Žalovaný rovněž zdůraznil, že žalobce nezákonnost vedeného vytýkacího řízení pouze tvrdí, aniž by tato byla do současné doby nějakým způsobem autoritativně konstatována. Rozhodující tedy bylo, že úhrada daňových povinností za zdaňovací období 2. a 3. čtvrtletí byla na základě žádosti žalobce posečkána. Žalobce až do ukončení posečkání s úhradou daňových povinností převedením přeplatku vzniklého vyměřením nadměrného odpočtu za zdaňovací období 1. čtvrtletí roku 2010 plnil podmínky posečkání, načež správce daně v souladu s ust. § 60 odst. 6 ZSDP vydal platební výměr na úrok z odložené částky.

IV.

Řízení před soudem

[5] Žalobce při jednání především uvedl, že správce daně konvalidoval celkově tvrzenou daňovou povinnost dle daňového přiznání. ZSDP v takovém případě zakazuje odvolat se jen proti odůvodnění a výroková část potvrdila tvrzení žalobce. Žalobce se domáhal ochrany proti nezákonnému zásahu, přičemž však nebyl úspěšný, neboť byl vydán platební výměr a tudíž bylo soudní řízení zastaveno. Žalobce pak netvrdil, že by byl správce daně nečinný. Žalobce zdůraznil, že chyba žalovaného spočívala v zaslání tzv. formulářové výzvy, která byla doručena žalobci v poslední den 30 denní lhůty a rovněž v porušení zásady nesoučinnosti. Dle žalobce nelze z důvodu pochybení správce daně po něm požadovat úroky z odložené částky, přičemž až v této žalobě mohl relevantně uplatnit tvrzení o nezákonnosti zahájení vytýkacího řízení.

[6] Žalovaný zejména setrval na argumentaci uvedené v napadených rozhodnutích a vyjádření k žalobě.

V.

Posouzení věci krajským soudem

[7] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem.

[8] Z obsahu správního spisu vyplynuly pro posouzení věci následující rozhodné skutečnosti. Správci daně byla dne 23. 7. 2010 doručena žádost (včetně dodatku č. 1 k žádosti o posečkání daně) žalobce dle ust. § 60 ZSDP o posečkání daně za zdaňovací období 2. čtvrtletí roku 2010. Rozhodnutím správce daně ze dne 6. 10. 2010, č. j. 195439/10/290513706026 bylo žalobci postupem dle ust. § 60 odst. 1 ZSDP povoleno posečkání DPH za 2. čtvrtletí roku 2010 ve výši 1 745 151 Kč, ode dne 27. 7. 2010 (splatnost daně dne 26. 7. 2010), nejdéle do dne 30. 6. 2011. V rozhodnutí je uvedeno, že z odložené částky zaplatí žalobce podle ust. § 60 odst. 6 ZSDP úrok za dobu povoleného posečkání daně ve výši repo sazby stanovené ČNB, zvýšené o sedm procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Výši tohoto úroku žalobci sdělí správce daně samostatným platebním výměrem. Správce daně vydal dne 26. 9. 2011 pod č. j. 259652/11/290513707725 platební výměr, kterým sdělil žalobci úrok za dobu posečkání povoleného rozhodnutím ze dne 6. 10. 2010 ve výši 37 426 Kč. Dne 27. 10. 2010 byla správci daně doručena žádost žalobce dle ust. § 60 ZSDP o posečkání daně za zdaňovací období 3. čtvrtletí roku 2010. Rozhodnutím správce daně ze dne 18. 11. 2010, č. j. 216947/10/290513707725 bylo žalobci postupem dle ust. § 60 odst. 1 ZSDP povoleno posečkání DPH za zdaňovací období 3. čtvrtletí roku 2010 ve výši 2 890 400 Kč, ode dne 25. 10. 2010 (splatnost daně dne 26. 10. 2010), nejdéle do 4. 11. 2010. Rozhodnutí rovněž obsahuje poučení o povinnosti hradit úrok za dobu povoleného posečkání daně. Správce daně vydal dne 26. 9. 2011, pod č. j. 259675/11/290513707725 platební výměr, kterým sdělil žalobci úrok z odložené částky za dobu povoleného posečkání ve výši 6 138 Kč. Z obou platebních výměrů je zřejmé, že žalobce svou daňovou povinnost splnil (posledním dnem úročení je 4. 11. 2010).

[9] Jádrem žalobní argumentace je tvrzení, že výzva správce daně k odstranění pochybnosti vydaná dle ust. § 43 odst. 1 ZSDP dne 19. 5. 2010, pod č. j. 123013/10/290513706385, která odkazuje na celý oddíl daňového přiznání, nesplňuje náležitosti ust. § 43 odst. 1 ZSDP (není dostatečně konkrétní), a proto ani nemohla zahájit vytýkací řízení ve věci nadměrného odpočtu DPH za 1. čtvrtletí roku 2010. V důsledku toho nebyla dodržena zákonná 30 denní lhůta pro zahájení vytýkacího řízení dle ust. § 43 odst. 2 ZSDP a k vyměření daně došlo fikcí dle ust. § 46 odst. 5 ZSDP zpětně ke dni 25. 4. 2010. Žalobce zde odkázal na řízení vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 30 Af 83/2010, kde předmětem řízení byl žalobní návrh na určení povinnosti správci daně zaplatit stěžovateli úrok z prodlení dle § 64 ZSDP (později přesně vyčíslen na částku 554 946 Kč). K tomu soud předně uvádí, že rozhodnutím zdejšího soudu ze dne 30. 3. 2011, č. j. 30 Af 83/2010 byla žaloba odmítnuta. Proti tomu podal žalobce kasační stížnost. Nejvyšší správní soud svým

rozhodnutím ze dne 27. 9. 2012, č. j. 1 Aps 5/2011-184 usnesení zdejšího soudu zrušil, žalobu v části odmítl a ve zbylých částech řízení zastavil. I v rámci posuzování tohoto případu bylo třeba dle názoru soudu vyjít z výše zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud totiž mj. vyslovil, že „[23] *Oproti tomu v nyní projednávaném případě nebylo vydáno žádné rozhodnutí, jakkoliv upravující vznik nároku na vyplacení úroku z prodlení při vrácení přeplatku, kterého se stěžovatel u krajského soudu domáhá. Stěžovatel spatřuje nezákonný zásah v nevyplacení úroku z prodlení s vrácením přeplatku podle § 64 ZSDP, avšak vznik tohoto nároku usuzuje ze svého tvrzení, že vytýkací řízení bylo zahájeno nezákonně. Stěžovatel se tak v souladu s § 46 odst. 5 ZSDP domnívá, že došlo ke konkludentnímu vyměření daně ke dni 26. 4. 2010, v jehož důsledku vznikl vratitelný přeplatek. Dle § 105 odst. 4 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále též „zákon o DPH“), se za den vzniku vratitelného přeplatku považuje den vyměření daně. Dle stěžovatele tak dne 26. 5. 2010 v souladu s § 105 odst. 1 zákona o DPH uběhla 30 denní lhůta, kterou má správce daně na to, aby přeplatek bez žádosti vrátil. Od tohoto dne do vrácení přeplatku tak stěžovatel na základě § 64 odst. 6 ZSDP požaduje vyplacení úroku z prodlení při opožděném vrácení přeplatku.*

[24] *Výše uvedená ustanovení zákona, na základě kterých stěžovatel dovozuje svůj nárok na zaplacení úroku z prodlení, podmiňují vznik tohoto nároku nedodržením zákonné lhůty pro vrácení přeplatku. Ve vztahu k této otázce zdejší soud dále v rozsudku ze dne 15. 3. 2007, č. j. 7 Afs 10/2006-57, č. 1872/2009 Sb. NSS, vyslovil právní názor, že zahájení vytýkacího řízení představuje absolutní překážku pro možnou aplikaci § 46 odst. 5 ZSDP. Správce daně je tak po ukončeném vytýkacím řízení vždy povinen vydat platební výměr, a to i když dospěje k závěru, že veškeré údaje uvedené daňovým subjektem v daňovém přiznání jsou správné, pravdivé, průkazné či úplné. Až den vydání platebního výměru je tedy dnem vyměření daně. V případě, že se jedná o daň z přidané hodnoty, je tento den i dnem vyměření ve smyslu § 37a zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty. Ačkoliv soud rozhodoval v dané věci na základě v té době účinného zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, je tento názor přímo aplikovatelný i na nyní projednávanou věc, neboť zákon o DPH obsahuje shodné ustanovení v § 105 odst. 1.*

[25] *V souladu s právním názorem soudu tak zahájení vytýkacího řízení neumožňuje konkludentní vyměření daně a daň je vyměřena až okamžikem vydání platebního výměru. Soud tak souhlasí se stěžovatelem, že nezákonně zahájené vytýkací řízení a tím oddálené vyplacení přeplatku může zasáhnout do právní sféry daňového subjektu, proto musí být i v tomto případě poskytnuta soudní ochrana. Zdejší soud se touto otázkou zabýval již dříve a v rozsudku ze dne 16. 11. 2010, č. j. 9 Aps 5/2010-81 mimo jiné uvedl, že prostředkem právní ochrany proti tvrzenému nezákonnému zahájení vytýkacího řízení (§ 43 ZSDP) je žaloba dle § 65 a násl. s. ř. s. podaná proti konečnému rozhodnutí správce daně ve věci vyměření daně, nikoli žaloba na ochranu před nezákonným zásahem dle § 82 s. ř. s. Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od tohoto právního názoru v této věci odchýlit.*

[29] *Jak zdejší soud již výše uvedl, v projednávaném případě je nástrojem právní ochrany proti tvrzenému nezákonnému zahájení vytýkacího řízení žaloba proti rozhodnutí správního orgánu (§ 65 s. ř. s.) a žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu nelze dosáhnout prohlášení zahájení vytýkacího řízení za*

nezákonné. Tento právní názor přímo dopadá i na námitku uvedenou pod bodem g), ve které stěžovatel uvádí především argumenty vztahující se k otázce zákonnosti zahájení vytýkacího řízení. K námitce, že by bylo správci daně umožněno účelově prodlužovat vytýkacím řízením okamžik vyplacení vratitelného přeplatku, soud uvádí, že i zde je možná právní ochrana, a to skrze žalobu na nečinnost správního orgánu (dle § 79 s. ř. s.). Soud tak považuje i tyto námitky za nedůvodné, neboť právní řád obsahuje dostatečně efektivní nástroje ochrany práv daňových subjektů.

[30] Ani námitku uvedenou pod bodem h) „Ústavní rozměr nezákonného zásahu“ neshledal soud jako důvodnou, neboť stěžovatel má plně v dispozici výše uvedené právní prostředky, a to jak proti nadměrnému či účelovému protahování vytýkacího řízení, tak i na ochranu před jeho nezákonným zahájením. Právo na soudní ochranu nebylo odejmuto.

[31] K poslední námitce uvedené pod bodem i) „Řešení problému z hlediska práva Evropské unie“ může soud uvést jen, že ačkoliv ustanovení ZSDP umožňují správci daně zadržet výplatu nadměrného odpočtu DPH vykázaného daňovým subjektem v daňovém přiznání po celou dobu vytýkacího řízení, může se proti tomuto zadržení daňový subjekt bránit, jak prostředky poskytovanými ZSDP (námitky a reklamace), následně je zaručena i soudní ochrana skrze žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu (§ 79 s. ř. s.). Soud tak shledal tato ustanovení v souladu s právem Evropské unie a zásadou přiměřenosti a neshledal tak důvod se ve výše uvedených otázkách obrátit na Soudní dvůr Evropské unie s žádostí o rozhodnutí o předběžných otázkách.“

[10] Podle ust. § 60 odst. 6 ZSDP za dobu posečkání daně nebo splátek daně zaplatí daňový dlužník úrok z odložené částky ve výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o sedm procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Správce daně úrok předepíše za celou dobu posečkání a o výši úroku daňového dlužníka vyrozumí. Tento úrok je splatný do osmi dnů ode dne doručení platebního výměru. Úrok se nepředepíše, činí-li méně než 50 Kč.

[11] Jak plyne i z výše citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, po zahájení vytýkacího řízení již nelze aplikovat ust. § 46 odst. 5 ZSDP, a to ani v případě, že veškeré údaje uvedené daňovým subjektem v daňovém přiznání jsou správné. Tento názor nemůže být pro žalobce nijak překvapivý, neboť byl vysloven Nejvyšším správním soudem již dne 15. 3. 2007, č. j. 7 Afs 10/2006-57 (publikováno pod č. 1872/2009 Sb. NSS) a žalobce byl již v daňovém řízení zastoupen daňovým poradcem JB s.r.o. Po ukončeném vytýkacím řízení je správce daně vždy povinen vydat platební výměr a až dnem vydání platebního výměru je dnem vyměření daně, tj. i nadměrného odpočtu. V posuzované věci se tak stalo dne 4. 11. 2010. Prostředkem ochrany proti nezákonnému zahájení vytýkacího řízení dle ust. § 43 ZSDP je žaloba dle ust. § 65 s. ř. s. podaná proti konečnému rozhodnutí správce daně ve věci vyměření daně. Ze spisu neplyne a netvrdil to ani žalobce, že by proti rozhodnutí správce daně ze dne 4. 11. 2010, č. j. 216643/10/290513707725 ve věci vyměření DPH za 1. čtvrtletí roku 2010 podal odvolání a konečné rozhodnutí napadl žalobou, či jinak proti němu brojil opravnými či dozorčími prostředky. Jinak platí presumpce správnosti správních rozhodnutí, kdy každé správní rozhodnutí je považováno za bezvadné a vyvolává zamýšlené právní účinky, a to až do doby, kdy je autoritativně zrušeno. V takovém případě pak v souladu se

zásadou presumpce správnosti právních aktů platí, že ani zahájení vytykácího řízení nelze považovat za nezákonné, jak tvrdil žalobce. Měl-li žalobce za to, že vytykácí řízení je neúměrně prodlužováno mohl podat žalobu na ochranu proti nečinnosti. Žalobce tedy požádal o posečkání daně, správce daně mu takové posečkání svým rozhodnutím povolil a následně postupoval v souladu s ust. § 60 odst. 6 ZSDP, když žalobci sdělil úrok z odložené částky. Žalobce ani nebrojil proti případně nesprávně stanovené výši úroku či doby úročení a soud se proto přezkumem těchto okolností nemohl ani zabývat. Za situace, kdy nebylo shledáno vytykácí řízení nezákonným, případně jeho nepřiměřená délka, a žalobce požádá o posečkání s daní, lze po něm legitimně v souladu s ust. § 60 odst. 6 ZSDP požadovat úroky z odložené částky.

VI.

Shrnutí a náklady řízení

[12] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 zamítnout.

[13] Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. 3. 2014

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu